

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **O. H.** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 65 Az 73/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2005, č.j. OAM-398/VL-10-12-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 4. 2006, č. j. 65 Az 73/2005 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včas podanou kasační stížností proti usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále též „Krajský soud“) ze dne 6. 4. 2006, č. j. 65 Az 73/2005 – 43, kterým bylo rozhodnuto, že stěžovatelce se zástupce z řad advokátů neustanovuje.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně podala včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu ze dne 6. 10. 2005 č. j. 65 Az 73/2005 - 27, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2005, č.j. OAM-398/VL-10-12-2005. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovatelce k její žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. Stěžovatelka v kasační stížnosti požádala o ustanovení bezplatného právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Krajský soud v Ostravě napadeným usnesením žalobkyni zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti neustanovil. V odůvodnění usnesení citoval ustanovení § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a konstatoval, že žalobkyně nedoložila na výzvu soudu své osobní, výdělkové a majetkové poměry a neprokázala tak splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně včas předmětnou kasační stížnost, ve které namítla, že svoji žádost o ustanovení advokáta s ohledem na svoje majetkové poměry zdůvodnila již ve svém podání. Rozhodnutí Krajského soudu považuje za protizákonné a za porušení svých práv, pokud nebude zastoupena advokátem v kasačním řízení a její kasační stížnost nebude projednána. Skutečnost, že jako žadatelka o azyl nepracuje v žádném pracovním poměru a nemá stálý příjem není podle stěžovatelky nutné dokládat, neboť to vyplývá z projednávané žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky. Dále v kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že pokud by měla finanční prostředky, nežádala by o azyl. V rozhodnutí Krajského soudu shledává porušení ust. § 106 odst. 1 a 2 s. ř. s., čímž mělo být zabráněno projednání kasační stížnosti stěžovatelky před Nejvyšším správním soudem.

K otázce přípustnosti této kasační stížnosti Nejvyšší správní soud především podotýká, že podle jeho konstantní judikatury v řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobců není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 486/2005).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl

nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Ačkoliv stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně nečiní odkaz na příslušné ustanovení soudního řádu správního, jehož se dovolává, lze z obsahu kasační stížnosti dovodit, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když má za to, že Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se její žádosti o ustanovení advokáta, a z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť uvádí, že své osobní, výdělkové a majetkové poměry dostatečně zdůvodnila v předchozím podání a ostatní skutečnosti nelze či není nutné v řízení před soudem dokládat.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V soudním spise je doloženo, že Krajský soud průvodním přípisem ze dne 2. 3. 2006 stěžovatelce zaslal formulář vzor č. 060, tj. prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, společně s výzvou k jeho řádnému vyplnění ve lhůtě do 7 dnů od doručení zásilky na korespondenční adresu stěžovatelkou udanou v kasační stížnosti ze dne 20. 11. 2005. Zásilka s tímto přípisem a předmětným formulářem byla stěžovatelce doručena ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1, 3, § 50b odst. 1 a § 50c odst. 1, 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) náhradním způsobem dne 13. 3. 2006. Stěžovatelka však na výzvu soudu nereagovala a vyplněné doklady o svých majetkových, osobních a sociálních poměrech Krajskému soudu ve stanovené lhůtě, ani později před vydáním napadeného usnesení, nepředložila. Stěžovatelka v kasační stížnosti ze dne 29. 4. 2006 nenamítla, že by se na dané adrese v době doručování citované zásilky nezdržovala a znovu ji uvedla jako adresu pro zasílání pošty v kasační stížnosti podané proti napadenému usnesení.

Otázkou prokázání předpokladů pro ustanovení zástupce z řad advokátů stěžovatelem ve smyslu ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. v souvislosti s povinností stěžovatele doložit na výzvu soudu své osobní, výdělkové a majetkové poměry se Nejvyšší správní soud zabýval již v mnoha svých rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 5. 1. 2005, č. j. 3 Azs 403/2004 – 61, www.nssoud.cz. S fikcí doručení se Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal např. v usnesení ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 26/2004 – 35, www.nssoud.cz. Byla-li tedy uvedená písemnost stěžovatelce doručena, avšak ta ji v soudem stanovené lhůtě nezaslala vyplněnou soudu zpět, postupoval Krajský soud správně, když návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti nevyhověl, neboť za dané situace nebylo možné posoudit, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní

zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

